

bliver stadfæstet specielle Vedtægter for Indvandene, Noget, som kan tænkes at være meget længe, og maasse der aldrig vil komme Vedtægter, fordi der skal et vist Pres til at fæste dem frem. Dernæst er der flere Bestemmelser end de, der ere nævnte for Ferskvandsfiskeriet, som kunde have Betydning. Det er f. Ex. forbudt at drive Fiskeri ved Naers og Bækkes Udløb ved Rysterne; men dette er ikke nævnt ved Ferskvandsfiskeriet, saa at man altsaa, indtil Vedtægterne blive stadfæstede, hvad de maasse aldrig ville blive, vil kunne ødelægge Fiskeriet i de Bække og Naer, som løbe ud i alle Fjorde og Indvande. Den ærede sidste Taler mente, at man i Stedet for disse Vedtægter kunde søge at faae Vindfjordslovgivningen bragt til Anvendelse paa alle Indvande; men det vilde vistnok være et alt for radikalt Forslag. Dette Spørgsmaal er tidligere blevet drøftet; men Alle have erkjendt, at det vilde være ganske umuligt at gennemføre det, fordi der mangler den Sagkundskab, som skal til for endog blot at fremkomme med Forslag, der kunne gjælde for samtlige Landets Fjorde og Indvande. Man var derfor netop tilbøjelig til at lade Rysterne selv komme frem med Forslag for paa den Maade at skabe den Vedtægtslovgivning, som maasse senere kunde blive en virkelig Lovgivning med Fællesbestemmelser; men den maa udvikles historisk, da vi ellers vilde faae større Vanskeligheder, end man havde ved Vindfjordslovgivningen, inden man fandt, hvad man kunde blive enig om. Hvad angaar de fremmede Fiskerier paa dansk Søterritorium, da er det over Alt i Verden Reglen, at man søger at værne Landets Beboeres Interesse saa meget som muligt, og der søges ogsaa igjennem denne Lov yderligere at værne den. Der er imidlertid et enkelt Punkt, som det vistnok er nødvendigt at faae ind i Loven, og det er et Forsøg paa — jeg veed ikke, om det vil lykkes — at forhindre de Proformakontrakter, som allerede nu eksisterer, og som ogsaa i Fremtiden ville komme til Stede. Forholdet er nemlig nu det, at Fremmede ligge ved Rysterne, opkjøbe Fisk eller drive Fiskeri ved Rysten, idet de slutte Kontrakt med En eller Anden, som bor der paa Stedet, og der er altid Folk, som ere villige til at offere deres patriotiske Følelser for Fordelens Skyld. Den Paagjældende lægger Navn til som Straamand og saa fiske de Fremmede saa galt de ville paa dansk Søterritorium i Fjorde og i Vig. Det er komplet umuligt for Myndighederne at faae dette forhindret; thi det er en dansk Mand, der enten har Indfødsret eller har boet et tilstrækkeligt Antal Aar paa Stedet, der staar

som Straamand for dette Fiskeri. Straamandsvæsenet er jo iøvrigt affastet i den offentlige Presediskussion, og det kunde maasse være ønskeligt, om det paa saa mange Punkter som muligt i det hele taget blev affastet, f. Ex. paa Byggeriets Omraade, og navnlig ogsaa, som af mig nævnt, ved Fiskeriet. Jeg ser ikke, hvad der kan være til Hinder for, at det bliver bestemt, at naar der sluttes en Interessentskabskontrakt mellem Danske og fremmedes Vandets Undersaatter om Fiskeri i Fællesskab, skal en saadan Kontrakt stadfæstes af en dansk Myndighed. Det vil allerede være et ganske overordentlig Pres, man derved vil kunne have overfor disse Proformakontrakter; der vil i saa Tilfælde kunne gøres en Mængde Vanskeligheder ved en saadan Kontrakt's Stadfæstelse, naar vedkommende Autoritet er overbevist om, at der kun foreligger Proformaværet, og dette vil i de aller fleste Tilfælde være nok til at afholde de Paagjældende fra at forsøge paa noget Saadant. Ganske vist vilde man saa blive nødt til at lægge en væsentlig Myndighed i Autoriteternes Hænder; men dette er dog vistnok et af de Punkter, som ikke godt kan komme i Forbindelse med det storpolitiske Spørgsmaal om Magtfordelingen her i Landet, fordi der kun er Tale om Interessentskabskontrakter mellem danske og fremmede Fiskere. Der er af et æret Medlem anset over, at Svenskerne skulle have Lov til at drive Fiskeri paa Bornholm, uden at danske faae noget til Gjengjæld. Det ærede Medlem maa dog ikke overse, for det Første at Svenskerne jo tidligere have fiske overalt ved de danske Ryster — vi have ganske vist haft samme Ret overfor Sverrig, men det var væsentlig Svenskerne, som havde Fordelen deraf — og naar de nu i Genhold til Lovbestemmelser aldeles maa give Afkald paa dette store Fiskeri, som de tidligere have udøvet, maa man ikke vise sig altfor nøieregnende i Smaating. Dertil kommer, at Fiskeriet i Øresund, selv om det maasse kan være vanskeligt at afgjøre, hvem der havde mest Fordel deraf, dog tidligere i alt Fald var til langt større Fordel for de Danske, og hvis Bægtstaalen endnu skulde synke til een af Siderne, vilde det ganske sikkert blive til Fordel for os, idet det vilde blive mest generende for os, hvis vi ikke fik Lov til at drive Fiskeri under de svenske Ryster. Desuden faae Svenskerne jo kun Lov til at drive Fiskeriet ganske betingelsesvis, i samme Omfang som hidtil, og dette er et saa elastisk Udtryk, at den danske Regjering maa kunne hindre Fiskeriet, naar det blot synes at tage lidt mere til end hidtil.